

עין משפט
נר מצוה

יג:

המקשה עצמו לדעת יהא בנדוי. אינו מודה מעצמו אלא כלומר חייבים לנדומו כדאמר' צפ"ק דקדושין (דף כח:).
עד היכן הוא גלגול שבועה עד שיאמר השבע לי שאין עבדי אמה הואו שמותי משמתינן ליה דמניא הקורא לחצרו
עבד יהא צנדי משמע דיהא צנדי היינו דמשמתינן ליה:
בין ביד בין ברגל. היינו דמשפסף מילתו ביד או ברגל:
קששים גרים אישראלא כספחה. מה שמקשה רש"י ללא חשדי צטוטה ערבות דערב רב י"ל לפי שלא דעף חשבונן מיהו צמחילתא אמר דערב רב היו כפלים כיוצאי מצרים (ו ר"י מפרש לפיכך קשים שמטמעים צישראל ואמר צפ' עשרה יוסקין (קדושין דף ע:).
אין שכינה שורה אלא על משפחות המיוחסות צבישראל וכן נראה דתם על ההיא מילתא מייתי דר' חלצו:
[וע"פ מוס' יצמות מו: וקדושין ע: ד"ה קסים:]
עד שיבדלו כל הנשמות שבגוף. והא דאמר (שבת דף קסח:).
אילמלי שמרו ישראל צ' צצמות מיד היו נגאלים וי"ל דהרבה היו יולדות צצרכם אחד:
דינא תנן. ובשבת (דף קסג:) דלמרי' יד לפה תקצץ אינו לא דינא ולא לטותא אלא כלומר טוב לו לקוץ ידו קודם שיגע במקומות הללו משום צת מלך:
אלמא דינא תנן. השתא צצבור דתקצץ ממש והיינו דקאמר כריסו נצקעת ומשני ה"ק תקצץ ידו על טצורו פי' על שגגע על טצורו ועולם לטותא הוא והא דקמני כריסו נצקעת לא קאי אמתקצץ אלא על ישב לו קוץ דלס לא יסיר הקוץ נצקע כריסו וקשה דלמי ס"ד מפי האמרא ממי שמוציא ההוכחה מפי ועוד ראה מהא דאמר' פ"ק דקדושין עז היכן גלגול שבועה עד שיאמר לו השבע שאין עבדי אמת. ופריך ההוא שמוחי שממתינן ליה דתני הקורא לחצרו עבד יהא בנדוי אלא אמא כל היא דאמרי' רבי אילמא כההיא דאמרי' ר' אבהו צצבורו אחר ישב לו קוץ ומיהו צצוספתא גרים והלא כריסו נצקעת צרישא והשתא אחי ספיר ומ"מ משני דה"ק אס קאמר לעולם ליגע פעמיס צצריסו נצקעת כגון אס ישב לו קוץ:
רוכצי

סגני דלאו על טבורו אלא ה"ק רבי טרפון וכל המכנים ידו למטה מטבורו תקציץ אמרו לו לרבי טרפון ישב לו קוץ בכריסו לא ימלגו אמרו לו (ישב לו קוץ נבקעת אמרו להן מוטב תבקע כריסו ואל ירד לבאר והשוטה והסומא ושנטרפה דעתה אם יש לה פקחות מתקנות אותן והן אוכלות בתרומה:
גב' חרשת איהי תבדוק לנפשה דתניא אמר רבי חרשת היתה היתם במדברת ואינה שומעת הכא בשאינה מדברת ואינה שומעת (בדתנן חרש שדברו חכמים בכל מקום אינו שומע ואינו מדבר:
הסומא: איהי תבדוק לנפשה ותיחזי לחבירתה א"ר יוסי ברבי חגינא סומא אינה משנה: ושנטרפה דעתה: היינו שוטה שנטרפה דעתה מחמת חולי תגו רבנן (בבהן שוטה מטבילין אותו ומאכילין אותו תרומה לערב ומשמרין אותו שלא יישן אמרו לו כל שכן שמביא לידי חימום אמר להן לדבריכם שוטה אין לו תקנה אמרו לו לדברינן ישן טמא לא ישן טהור רבי אליעזר ברבי צדוק אומר עושין לו כים של עור ותבלע בכים תנא משום רבי אלעזר אמרו עושין לו כים של מתכת אמר אביי וישל נחשת (בדתניא (רבי יהודה אומר רואין אותן גבעולין של אוזב כאילו הן של נחשת אמר רב פפא שמע מינה ימכנסים אסורים והכתיב ויעשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה ההוא כדתניא מכנסי כהנים למה הן דומין יכמין פמלניא של פרשים למעלה עד מתנים למטה עד ירכים ויש להם שנצים ואין להם לא בית הנקב ולא בית הערוה אמר אביי רוכבי

כל היר פרק שני נדה

מעטרה ולמעלה. ללד הגוף:
וירע. אלמא מיקרי רע:
וכסיב לא יגודך. לא יגור עמך רע:
ציד. מוליא זרע לצטלה:
כספחה. דכתיב צגריס (יעשיה די) ונלוה הגר עליהס ונספחו על צית יעקב לשון כספחת שקשים לישראל כספחת שאין צקיאס צצמות ומציאין פורענות ועוד שמא למדים ישראל ממעשיהן מפי מורי הזקן.
יש אומר שכל ישראל ערבים זה צזה ולאו מילתא היא שלא נתערצו צצציל הגריס דאמרינן צצמ' סוטה (דף לו:).
נמלא לכל אחד מישראל שש מאות אלף ושלשת אלפים ותקין צציתות שכולן נתערצו זה צזה אלמא לא נתערצו על הגריס:
צני סקילה ניסוח. ואת אמרת מעכציס את זרע לצטלה ואינו משכב וכוז דצמשכב וכוז כתיב (ויקרא ט) משכבי אשה:
דנסיב קטנות. והוא רלחי להוליד נמלא צטל מפריה ורציה כל ימי קטנותה:
צגוף. חדר. כי גוף שס מקוס המיוחד לנשמות העתידים להיות וולדים:
כי רוח. הרוחות שלפני שגורתי להיות וולדים קודם יעטוף מעכב את הגאולה דקרא בגאולה כתיב כי לא לעולם ארצי ולא לנצח אקלוף וגו' (ש נשמות שאני עשייתי יעטוף ומסיפיה לרישיה מדריש. יעטוף כמו (צדאשית לו) והעטופים ללצן:
קץ ידא. דאמרינן צצגהדרין [מנ:] כל הגמריס ידו על צצידו תקצץ דכתיבי זורעו רמה משכר.
רב הונא קץ ידא אלמא תקצץ דינא הוא:
תקצץ ידו על טצורו.
קס"ד טצורו ממס והיינו דלמרי ליה והלא כריסו נצקעת כשקולצין שס את ידו:
למטה מטצורו. והכי קאמר תקצץ על שהכניסה למטה מטצורו:
והלא כריסו נצקעת. מפני הקוץ:
בתרנ"ג מתקנות אוסן.
בדוקות אותן ומטבילין אותן:
גב' ומראוס לה. שהיתה צקיאה צצמראה דס טמא ודס טהור:
מבדנס ואינה שומעת. ככר שמעה ולמדה לצבר זאחר כן נתחרשה:
צכל מקוס. להוציא מכלל צן דעת:
שלא יישן. כדי שלא יתחמס ויראה:
כיס של עור. וכשילעו להאכילו ידקו צצכיס:
וסלע צכיס. וקאכיל תרומה צצומאת הגוף והוי צצמיתה דכתיב (ויקרא כב) ומתו צו כי יחללוהו:
רואין אוסן. לענין מי חטאת קאמר לטמא צצמלא דצעי' עד דדרי כשיעור הזאה כדאמר צפ"ק (לעל ט).
כמה יכו צצכיס ויהיה צצס כדי הזאה כדי שיעצול ראשי צצבעולין ויהי כלומר כדי שיהא צצס כדי להזות לצד מה שהאזוב צולע:
רבי יהודה אומר כו' של נחש.
אלמא של נחשת לא צלע:
שמע מינה. מדקתני כל שכן שאתה מציאו לידי חימוס אלמא מכנסיס אסורין:
פמלניא. סינר פורליניט. חללו תלוי למטה צצוחב שלא יתעטף האכר ויתחמס:
של פרושים. לנוטים. ל"א של פרשים:
סגליס. אשרלט"ש כעין צלנו:
ואין להם לא ציס הנקב ולא ציס הערוה.
כלומר חללו רחב

הגהות הב"ח

(א) גב' אמר ר' אלעזר מאי דכתיב כל' ואת ר' נחמק:
(ב) רש"י ד"ה כי רוח ור' וגו' ונחמק שחזי:
(ג) רוח' ד"ה קשים ור' ומ"מ מפני כ"צ ועי' צצמס' פקח האלצן ופי' עשרה יוסקין פי' צע"א:

מוסף רש"י

קשים גרים לישראל.
שחזקין מעשיהס הלשונות ולומדים ישראל מהס.
או סוכנים עליהס לצבור ויהי (בימות חז:).
או שאין בקלון צצדקוקי מלות ולמדין ישראל ממעשיהן (ספ) (ספ) שאניס וירכיס צצמלות והיגליס אלס נמשכים אלס ולמדים מן מעשיהס (תדושין עז).
עד שיבדלו כל הדשמות שבגוף.
פגורו שאני צצנן סכיני למלאכיס ושס רוחות ומשמות נטוות שגבראו משמש ימי צצאשית העמידות להמת נגיפסיס העמידים להכילות (בימות חז)
או:
אוהר יס זצמנו גוף ומצדאשית נטויו כל השמות העמידות להולד וממס לסס (פי' ח.ה).
כי רוח מלפני יעטרף.
הגאולה השמות שאני עשמי, יעטוף לשון עבה, דכתיב והיו העטופים ללצן, ורשיה משמע בגאולה כי לא לעולם ארצי וגו' (בימות שס) כי לא לעולם ארצי אחר זמן הגאולה ולא לנצח אקלוף מלאגל, כי רוח ארז לפני, נשמות שגוף, יעטוף, הוא המחלק, כמו העטופים ללצן, ומשמות שאני מלאכ' אחד שהיה רגיל להטות את חצירו וקטנו צכך, כדאמר צצקין לעליל (מו).
צ"ד היו מכין וענשין שלן את המורה לעשות סינר וגזר לצבר (ספדורין חז).
מתקנות אותן.
בדוקות אותן צצעת ופסן ומטבילות אותן צצעת שומע ואינו מנכר, הכי קוס לכו

ותלוי למטה ולא היה תיק צין הירכיים להיות האכר מתעטף צו שלא יבא (ו האכר) לידי הרהור והיינו צית הערוה.
וצית הנקב כשהן קלרות כנגד נקב הרעי כצצמית אדס נכנסות צין עגצמותו ומלוכלכות צציעה וגנאי הוא לצגדי קדש צכך.
לישנא אחרינא צית הנקב וצית הערוה דרכן היה לעשות נקבים צצמכנסיס כנגד צית הערוה להשתין מיס לחוץ דרך שס וכן כנגד צית הרעי וכשגומר קושר הנקב צצלועה וסותמו:

טעילתן (תולין עא).
חרש שדברו חכמים בכל מקום.
שהשוו אמו לטוטה, לא דברו אלא צמי שאני לצנען.
דמי שאני שומע ואינו מנכר דלאו צני דעס ניסוח (תריגה ב).

טעילתן (תולין עא).
חרש שדברו חכמים בכל מקום.
שהשוו אמו לטוטה, לא דברו אלא צמי שאני לצנען.
דמי שאני שומע ואינו מנכר דלאו צני דעס ניסוח (תריגה ב).

ויהו ואי בליעת הכלי היו בכלל שיעור זה א"כ אי יסאר כדי לטבול ראשי גבעולין ואיך יוכל להוות.
וי"ל נהי דלא יסאר כדי טבילת ראשי גבעולין ויטביל ראשי העלין שבראש האוזב:

מסורת הש"ס

(א) שבת קה:
(ב) זצ"ל לא יגודך רע א"ר אלעזר מאי לא יגודך רע לא יגור צצמגודך רע וא"ר אלעזר מאי דכתיב ירכיס כי כן איתא צצד אלפס דשבת פי"ד, א) יצמות מו:
דף קט:
קדושין ע:
(ד) זצ"ל דלמר רב אסי כ"א ביצמות, (ה) ע"ז ה.
יצמות סב.
כג:
(ו) צצגהדרין חז:
(ז) רש"ל מ"מ, (ח) תולין חז:
(ט) חגינה צ:
[תקומות פי"א מ"ב, (י) ומוספתא ספ"ב, (י) זצ"ל צצמנן, (י) ופרה פי"ב מ"ה ע"ש ומוספתא פרה פי"ב מ"ז, ע"ש ופיס שס שאניו צולע, (ט) ואיזב לחן, (ז) צצגה"ה,

תורה אור השלם

1. זרע בעיני ד' אשר יעשה ויבטח גם אחר:

2. כי לא אלו חפץ רשע אהיה לא יצרך רע:

3. ובפרשקבם כפייהם אעלים עיני מכם גם כי תרבו תפלה אינני שמע ידכם דמים מלאה:

4. כי לא תרצח לא תנאף לא תגבול לא תענה ברעך עד שקר:

5. כי לא יעולם ארצי ולא יבצח אקצוף כי רוח מלפני יעטוף וגשמות אני יעשיהו:
6. יעשה לקח מכנסי בד לבשות בשר ערוה מקותנים ועד ירכיס יהיה שמות כח מב

הגהות הב"ח

(א) גב' אמר ר' אלעזר מאי דכתיב כל' ואת ר' נחמק:
(ב) רש"י ד"ה כי רוח ור' וגו' ונחמק שחזי:
(ג) רוח' ד"ה קשים ור' ומ"מ מפני כ"צ ועי' צצמס' פקח האלצן ופי' עשרה יוסקין פי' צע"א:

מוסף רש"י

קשים גרים לישראל.
שחזקין מעשיהס הלשונות ולומדים ישראל מהס.
או סוכנים עליהס לצבור ויהי (בימות חז:).
או שאין בקלון צצדקוקי מלות ולמדין ישראל ממעשיהן (ספ) (ספ) שאניס וירכיס צצמלות והיגליס אלס נמשכים אלס ולמדים מן מעשיהס (תדושין עז).
עד שיבדלו כל הדשמות שבגוף.
פגורו שאני צצנן סכיני למלאכיס ושס רוחות ומשמות נטוות שגבראו משמש ימי צצאשית העמידות להמת נגיפסיס העמידים להכילות (בימות חז)
או:
אוהר יס זצמנו גוף ומצדאשית נטויו כל השמות העמידות להולד וממס לסס (פי' ח.ה).
כי רוח מלפני יעטרף.
הגאולה השמות שאני עשמי, יעטוף לשון עבה, דכתיב והיו העטופים ללצן, ורשיה משמע בגאולה כי לא לעולם ארצי וגו' (בימות שס) כי לא לעולם ארצי אחר זמן הגאולה ולא לנצח אקלוף מלאגל, כי רוח ארז לפני, נשמות שגוף, יעטוף, הוא המחלק, כמו העטופים ללצן, ומשמות שאני מלאכ' אחד שהיה רגיל להטות את חצירו וקטנו צכך, כדאמר צצקין לעליל (מו).
צ"ד היו מכין וענשין שלן את המורה לעשות סינר וגזר לצבר (ספדורין חז).
מתקנות אותן.
בדוקות אותן צצעת ופסן ומטבילות אותן צצעת שומע ואינו מנכר, הכי קוס לכו

כדי למהר לכלות הנשמות:
היינו דאמרי ליה כריסו נבקעת.
ס"ד דקאי אמתקצץ ידו על טיבורו וסמין אהא דתניא בחותפחא ר' טרפון אומר תקציץ ידו על טיבורו אמרו לו והלא כריסו נבקעת:
ועל האוזב של נחשת.
ואת' והיאך יזה והאמרין לעיל כפי"ק דשיעור הזהא כדי שיטבול ראשי גבעולין ויהו ואי בליעת הכלי היו בכלל שיעור זה א"כ אי יסאר כדי לטבול ראשי גבעולין ואיך יוכל להוות.
וי"ל נהי דלא יסאר כדי טבילת ראשי גבעולין ויטביל ראשי העלין שבראש האוזב:

מסורת הש"ם

א) קדושין פב. (ע"ש). ט) נמוז מאזים שמשקל אחד מכאן ומשקל אחד מאלהן. ז) נקדושין ג: ושי"ן. ד) נכרית ג: ג. ל: ושלל ה. ה) ו [לקמן ט: שבעות יח. כרימות ז: ה. ז) נבי הערוך אוחילום ע"ש וכבש שם בלשון יוני הוא ועי' פרש"י ביומא ו. ובכרימות ז: אותיות מיד בלשון יוני ומכן למר דעדות הערוך ועדותו של רש"י נכטיס ע"פ מ"ש מוס' ב"ק פב. ד"ה לטון ע"ש. ח) יומא ו. פ"ש"י נכרש יומא ו. ד"ה כמאלף. ט) ט"א לאחר בעילה אחאי על אכרי, ס) ניי כ"י, ז) כר"ל מ"ו וגי' כר"ל או קדקלה, ח) כר"ל.

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה וטמאו ובי שאין דם נ"ב עיין ר"פ הוראה כח:

מוסף רש"י

לייט אמאן דגני אפרקדי. שמה יתקשה אכרי בתוך שמה והלה לניכס הוא לדין גנב (ברכות ג:). פ"רקדין. שוכב על גבו ופניו למעלה (סו. מגאב. לטן (סו. כי מצלי. כשואל מוטע על לזו מעט (סו. לענין ק"ש כי מצלי אסור. ח"ל) ח"ליו מלל נמי אסור, שמקבל גלוה מלכות שמים דין שריה געילה (סו. שבני ערים. שני מדינים לקנא (ברכות יז). אחד לו. שמקנא זו בעלמא (שם ע"ל ה). נמצא על שלו. דם על המפה שנקח על חמרי שמיים. טמאין. שנים טומאה שניה. היא משום נדה והוא משום בעול קיה, דודאי רחמנא דין קודם בעילה או בשעת בעילת שמיים, וחיובין שניהם צריכין (טובות יח) ודאי בשעת שמיים היה ופעול מיה שגגות הוה שמיים שמי שגגות (ברכות סו). דודאי היה דם בשעת שמיים שאין דין הוה גלגל ממנו דם (יומא ז. א. אותיות. לטון יוני הוא, ולמי לאחר שמיים (ברכות סו) והוא לטן מיד בלשון יוני, מקמה כפרשים יצאה השמש מיד, טמאין. ודאי (יומא ז. א.) נמצא על שלה לאחר זמן. כלמר שהקניק דניקה (סו. פניה. על מטה (סו. והאי"כ שמיים צריכה מעט לעת. וא"כ יומר מכלן שהמה לבדוק ואח"כ דניקה ומלגה, היה היה כשאר נשים לעולם למשרת נהיה דין מעט לעת, ואינה מוטאה את בועלה. שלא גזרו טומאה מעט לעת לענין טומאה בעילה (סו).

תום' הרא"ש

רוכבי גמלים אסורים לאכול בתרומה. דוקא בשעה שהן רוכבין שמי יראה קודם בעוד התרומה ביה אבל לאחר שירד מותר דלא חיישנין שמה יראה קרי ושבח מכל שכתב זה שאין גופו מרויב בה אינה מטמאה: רוכבי גמלים כולם רשעים. והא דאמרין בסוף קדושין הגמלים כולן כשרים כבעלי סחורה מיירי והולכין ברגל ומשאן על הגמלים והולכין לאיין מרחוקין לסחורה בדרך מדבריות במקום גורדי חיות ולפטם ומכונים לבם לשמים ומשאן ומתנן באבותיה. והחמירין שאינן מתרחקין כל כך משאם ומגזנן כרמאות: לייש אמאן דגני אפרקדי. שוכב על גביו כי עבבותיו מתחממן על הממה וכו' לדיי קרי כדאמרין בפרק העריל מייתנין מיה חמימא דשערי

ומתנין ליה אבי פיקרי ומיקרי בי פיקרי היינו עבבותיו כשמיניו עליהם דבר חם מתחמם וכו' לדיי קרי: ולחיוש דלמא דם מאכולת הוא. אבל בדיקה שברקא ומצאה א) טמא לא קפדי דמיזר למימר דמטמאין להו מספיקא אבל מתני' דקנין חייבין בקרבן אלמא ודאי מגופה אתי ועוד כיון שמצא על שלו ולא על שלה מסתבאר כי דם מאכולת הוא: אימור שמש רצפה. וא"ת כיון דאיכא למיחש

כל היר

רוכבי גמלים. אצריהם מתחממים בצצר הגמל ומוזילאים זרע: **גולם רשעים**. כדלמרי: **גולם לדיקים**. שדרים בסכנה ולבס לאציהס שבשמים: **דמקף**. לשון אוכף של חמור. אס יש לו אוכף האצר אינו מתחמם שהעץ קשה הוא ואס אין לו אוכף מתחמם בצצר החמור

אכל דרך גמלים לרכוב בלא אוכף אלא במרדעת ומתחמם: **דמערטין**. ירך מכאן וירך מכאן ואצרו מתחמם: **דלא מערטין**. רוכב כאלשה: **מערטין**. לשון מאזנים כדלמרני' במנחות (דף פז:) וכי טורטני יכניס: **אפרקדי**. פניו למעלה וגנות הוא שפעמים שיתקשה אצר תוך שינתו ויתגלה ועוד שידין מונחות לו על אצרו ומתחמם: **מללי**. מוטע מעט על כזו: **די מללי נמי אסור**. אכ"כ יושב או שוכב כולו על כזו: **מתני' אחד לו ואחד לה**. לקנא לאחר שמיים: **לפקן אס פניה**. כלומר לבדוק לפני שמיים ולהנין עצמה לבעלה. וזה"ל לכל הנשים כדתנן צפ"ק (לעיל יא.) ובשעה שהיא עוברת לשמש את ביתה והא דנקט לנועות כדמפרש צפ"ק ג:כ) לנועות עד שזדקת זו לפני שמיים זה אין זדקת זו לפני שמיים אחר: **נמלא דם על שלו**. ואפילו לאחר זמן ששהה לאחר בעילה זמן ארוך קודם קינוח צדוע שהיה דם בשעת שמיים: **טמאים**. שניהם טומאת שבעה כדין בעול נדה כדכתיב (ויקרא טו) ומתי נדמה עליו: **א) אוסיוס**. מיד לאחר בעילה: **לאחר זמן**. לאחר אותיות טמאים מספק שניהם שבעה ימים ומיהו טומאת ספק הוא לתלות אצל לא שילוף: **אם פניה**. שניה שלמטה: **ואח"כ**. כלומר שהמה יותר מכשיעור הוה אחר אחר הוא זה: **טמאות מעט לעט**. טהרות ואדם במגע טומאת ערב ומדרבנן כדין מעט לעט דלמר צפ"ק ו.) ומה היא טממאה משכבה ומושבה וכיון דעושה משכב ומושב לטמא אדם כל שכן דהיא עצמה וטמאה אדם: **ואינה מטמאה אס בועלה**. טומאת שבעה ימים: **ר"ע אומר אף מטמאה אס בועלה**. ר"ע לטעמיה דלמר כל מעט לעט מטמאה את בעולה מספק טומאת שבעה צפ"ק (לעיל א.) **: גב' מאכולת**. כינה. ואמאי טמאין ודאי לשרוף תרומה ולהתמייד בקרבן ודאי להוי ספק לתלות תרומה ולהציא אשס תלוי ולא חטאת דללמא דם מאכולת הוא ששה בצוותא מקום באשה וכשבעל נדבק זו: **בדוק**. דודאי אין שם מאכולת ודם ודאי מגופה אחאי: **דחוק הוא**. שאין מאכולת יכולה ליכנס שם: **רופפה**. מעוכה על העד רחוק מן הדס קצת. ללישנא לבדוק כיון דקיס

להו לרבנן דאין שם מאכולת ודאי דם מגופה הוא שהרי העד היה

בדוק לה קודם הקינוח ומאכולת א) (מעלמא הואי התס בעד שהיא רופפה) וללישנא דדחוק איכא לספוקי שמה האי דם ממאכולת ומתוך שדחוק הוא מעכה השמש בשעת שמיים: **ולמחר מלאה עליה דס**. על הירך: **טמאה נדה**. טומאה ודאית כדיון דהעד בדוק לה שלא היה זו דם קודם דניקה ודאי מגופה אחאי על העד ומשם הוטס צירכה ולא אמרינן דלמא מעלמא אחא על ירכה וספק טומאה היא: **ולמחר מלאה עליו דס**. על העד ואיכא לספוקי דלמא מקמי הכי הוה ציה. להכי לא נקט הכא טחמו צירכה דא"כ הוו להו תרי ספיקי לקולא חדא דלמא לאו מן העד הוטס על ירכה ואפילו אח"ל מן העד דלמא כיון דלינו בדוק מקמי הכי הוה: **משום נדה**. טומאה ודאית תכיון דחזקת דמים שם לא מספקינן בזמקמי הכי: **משום כספ**. כלומר טומאת ספק ומולין:

שזריכה

כל היר שני נדה

רוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה. ואע"ג דלמר שמואל צפ"יאל דופן (לקמן דף מג.) כל שכבת זרע שאין כל גופו מרויב אינו מטמא הכא דלמא הרגיש כל גופו ולאו אדעתיה: **רוכבי גמלים** בולם רשעים החמרים מהן רשעים מהן צדיקים. וא"ת דלמרנין צפרק

עשרה יוספין (קדושין דף פב.) גמלים רובן כשרים חמרים רובן ליטטין וי"ל דהכא מיירי צרוכבים ומשום הרהור והתס לא מיירי צרוכבים אלא צומטין סחורה על הגמלים והס הולכים ברגל רחוק צמקוס סכנה וחמירין א) (שם) ליטטים משום דבשעה שקוים] עושין רמאות במשא וצמתן:

אפרקדי. פי' הקונטרס פניו למעלה וכן משמע בהמוכר את הספינה (צ"ב דף עז.) גבי מתי מדמד דגנו אפרקדי וחלפי טייעא מותי צרכיהו ורומחא צדיה ולשון אפרקדי אפוריאה קלל^ב (קדקלה) ולא כפירוש הערוך דפי' פניו מטה ולשון אפרקדי אפוי קיד ועוד קשה רי"ש דאפרקדי למה לי. [וע"ש מוספות פסחים קח. ד"ה פ"רקדן: **לרייב אמאן** דגני אפרקדי. פי' בקונטרס שידין מונחות על מילתו ומתחמם ורשצ"ס פירש שבגדיו נופלין על אמתו ומתחמם ומה שפי' עוד שפעמים א) [מתקשה ומתגלה לא נראה לבצית סגור או אפל מאי א"ל.

ועוד שמעתי כששוכב אפרקדי מתחמם השדכה ומחמם זה יתקשה האצר ויצא לדיי קרי. גליון: **ק"ש כי מצלי אסור**. היינו כשהוא קאת אפרקדי אצל על כזו

לגמרי שרי כדלמר צפ"י מי שמתו (ברכות דף גז.) שנים שהן ישינס בצטטה א) הופך פניו לכאן וזה הופך פניו לכאן וקוין ק"ש: **ולריחוש דבמא דם מאכולת הוא**. אצל על צדיקות דמטמאין לה אס מנא דס לא פריך דלמא חומרא היא אצל הכא פריך אמאי חייבין צקרבן דלמא מייתי חולין בצורה ועוד נראה וכן פ"ר"ח דפריך אנמלא על שלו כי לא נמלא על שלה אמאי מטמאין כיון דאיכא הוכחה עליה אמי מגופה: **דחוק הוא אצל** ותימה ונדבוק בעד עצמו שאי אפשר שלא יהא ניכר ורשם על העד וצ"ל דמיירי שאבד הדני. ורי"ח גרס ומצאה עליו על כלומר על העד וקמ"ל דלא חיישנין שמה אב כן הירך על הדני: **וחא חוששת אמרת לן**. חומה דאמרין בריש הוראה בתם על בשרה ודאי טמא דאם איתא דמעלמא אתי על חלוקה איבעי ליה לאישתכחי ורי"כ הי"ג אפי' הדם על הירך טמאה ודאי וכו"ת הך דלקמן לפי מסקנא דישעתנין מ"ט קשה דמשמע דרב גופיה לא קאמר אלא דוקא טחמו אבל אמ לא טחחו לא. ומצי למימר דה"ה לא טחחו והאי דנקט טחחו לאשמועינן דוקא אבל אינו בדוק לא ועוד מציונן למימר דמיירי הכא כשיש לה מכה ואי לאו דטחחו הוה תלינן בדם המכה: ולעת זקנתו טהר מכלום. חומה היכא מציונן למימר טהר מכלום והא אמרינן לקמן בריש הוראה בתם על חלוקה ודאי טהור דאי איתא דמגופה אתא על בשרה איבעי ליה לאישתכחי ומשמע הא על בשרה ועל חלוקה דליכא הוכחה הוי ספיקא והכא כעל בשרה ועל חלוקה דמי מחבא נמי ליכא הוכחה. וי"ל דהא דלקמן היינו לפי המסקנא והכא כעל דהכא ומיהו [אכתין] קשה דהא נתן לקמן פ' האשה ג' נשים שבישו חלוק אחד ונמצא עליו דם כולם טמאין וה"ז כשברקה בעד שאינו בדוק לה הוי כאילו

א) שאין דם המקור יכול ליפול שם: **ולבחר מצאה עליה דם** ה"ג רש"י פי' על ירכה וקאמר דטמאה נדה דאיכא למימר דמן העד נמלכלן ירכה ולא מעלמא וא"ת ומבדוק העד וי"ל שנאכד העד א"כ שמה דם העד עצמו בא מדם ירכה כיון שנמלא על העד רק צמקוס שנגע צירכה וכגון שיס כגריס ועוד דליכא חששא דמאכולת או שמה כיון שנמלא על ירכה צמקוס *ודוקא בעד הבדוק לה אצל בשאינו שנגע בעד מוכח מילתא שנחמת העד הוא וטמאה. גליון:

ודוקא טחמו צירכה אצל הניחתו צקופסא פשיטא דטמאה ורי"ח גרס ומלאה עליו פירוש על העד וטחמו צירכה היינו בגלוי שלא הניחתו צקופסא דלויניחתו צקופסא פשיטא דטמאה ופריך והא חוששין אמרת לן דלמינר מעלמא אחי: **אבמר שמואל במאה נדה**. אפי' ר' חייא דמטטר צסמון מודה הכא דהא ר' חייא כר' יוסי ס"ל ושמואל גופיה פסיק בהאשה (לקמן נט.) כרבי יוסי והכא קאמר דטמאה נדה: **צעד**

קינחה בו אשה אחרת קודם דטמא מספק והכי הוה בעי למימר דטהר מכלום דא"כ תיקשי ליה מהך מתני' וי"ל דשאני התם דממה בפשך צריך לטמאות אחת מהן דרמי לבאו לשאלו בבת אחת גבי שני שבילין והי מינייהו מפקת. אבל הכא תלינן שמה הדם היה על העד קודם לכן והתם נמי אילו היתה אחת מהן שומרת יום כנגד יום או בתולה שרמיה שדורין היו שתיים האחרות תולות בה:

יד.

עין משפט
ג'ר מצוה

כד א מיי' פ"ו מהל' תרומת הלכה ו טוש"ע אה"ע סי' כב ע"ק ו:

בב ב מיי' פכ"א מהל' אסורי ביאה הלכה יע [ופ"ד מהל' דעות ה"ה] סמנ לאין קיף טוש"ע שם פט"י ב:

כז ג מיי' פ"ב מהל' ק"ש הלכה כז ועי' בהשגות ובכ"מ סמנ עשין יח טוש"ע אה"ע סי' סג פט"י א:

כח ד מיי' פכ"א מהל' אסורי ביאה הלכה יע סמנ לאין קיף טוש"ע אה"ע סי' כב ע"ק ג:

כח ה ו מיי' פ"ב מהל' ק"ש הלכה כז סמנ עשין יח טוש"ע א"ח סימן כב ע"ק א:

כט ז מיי' פ"ד מהלכות אסורי ביאה הלכה די וע"ש סמנ לאין קיף טוש"ע י"ד סי' קפי פט"י ז וע"ש:

ל ח מיי' שם הלכה טו סמנ שם טוש"ע שם פט"ה א:

לא ט י מיי' פ"ה מהל' שגגות הל' ו:

לב כ מיי' שם [ופ"ד מהלכות אסורי ביאה] סמנ לאין קיף טוש"ע י"ד סימן ק"ז פט"י ז:

לג ל מ מיי' פ"ה מהל' שגגות הל' ו:

לד נ מיי' שם [ופ"ד מהל' משש ומושב הלכה ח:]

לה ס מיי' פ"ג מהל' ממשא משכב ומושב הל' ח:

לו ע פ מיי' פ"ד מהל' אסורי ביאה הל' יח וע' גמ"מ סמנ לאין קיף טוש"ע י"ד סי' ק"ז פט"י ז:

לז צ מיי' שם הלכה יע ק"י גמ"מ סמנ שם טוש"ע שם פט"ה לה:

לה ק טוש"ע שם פט"י ז:

תום' הרא"ש (המשך) לצויפת שמש א"כ משתחא מאכולת התם א"כ אפי' ליכא מאכולת רצופה נמי נירוש דרצופו שמש ודם מאכולת הוא ואצ"ג דמאכולת ליתא קמן דלמא נאבדה המאכולת ונשרת ההד. וי"ל דרציפת של שמש לא שביח לא תלינן בה אלא היכא דמוכחא מלמא אפשר שלא יהא ניכר ורשם אפשתת מאכולת רצופה: [וסתחו ביריבה ולמחר מצאה עליה דם. פרש"י על הירך ותימה ונדבוק בעד עצמו שאי אפשר שלא יהא ניכר ורשם על העד וצ"ל דמיירי שאבד הדני. ורי"ח גרס ומצאה עליו על כלומר על העד וקמ"ל דלא חיישנין שמה אב כן הירך על הדני: **וחא חוששת אמרת לן**. חומה דאמרין בריש הוראה בתם על בשרה ודאי טמא דאם איתא דמעלמא אתי על חלוקה איבעי ליה לאישתכחי ורי"כ הי"ג אפי' הדם על הירך טמאה ודאי וכו"ת הך דלקמן לפי מסקנא דישעתנין מ"ט קשה דמשמע דרב גופיה לא קאמר אלא דוקא טחמו אבל אמ לא טחחו לא. ומצי למימר דה"ה לא טחחו והאי דנקט טחחו לאשמועינן דוקא אבל אינו בדוק לא ועוד מציונן למימר דמיירי הכא כשיש לה מכה ואי לאו דטחחו הוה תלינן בדם המכה: ולעת זקנתו טהר מכלום. חומה היכא מציונן למימר טהר מכלום והא אמרינן לקמן בריש הוראה בתם על חלוקה ודאי טהור דאי איתא דמגופה אתא על בשרה איבעי ליה לאישתכחי ומשמע הא על בשרה ועל חלוקה דליכא הוכחה הוי ספיקא והכא כעל בשרה ועל חלוקה דמי מחבא נמי ליכא הוכחה. וי"ל דהא דלקמן היינו לפי המסקנא והכא כעל דהכא ומיהו [אכתין] קשה דהא נתן לקמן פ' האשה ג' נשים שבישו חלוק אחד ונמצא עליו דם כולם טמאין וה"ז כשברקה בעד שאינו בדוק לה הוי כאילו

קינחה בו אשה אחרת קודם דטמא מספק והכי הוה בעי למימר דטהר מכלום דא"כ תיקשי ליה מהך מתני' וי"ל דשאני התם דממה בפשך צריך לטמאות אחת מהן דרמי לבאו לשאלו בבת אחת גבי שני שבילין והי מינייהו מפקת. אבל הכא תלינן שמה הדם היה על העד קודם לכן והתם נמי אילו היתה אחת מהן שומרת יום כנגד יום או בתולה שרמיה שדורין היו שתיים האחרות תולות בה:

א) נראה שצ"ל שבדקה ומלאה דם על העד דמטמאין אותה לא קשה לן דשמה דם מאכולת הוא דמצי למימר וכו':